

Україна 2004 - Рожелюки у Львові

Ярослав Левків

Заступник редактора в Україні (Львів)

Перестороги Гарабандалу

Сан Себастіян де Гарабандал - це мале іспанське село, майже нікому невідоме до 60-тих років ХХ століття. Воно розташоване у північній частині Іспанії, в горах. У той час в цьому поселенні налічувалося 80 будинків, в яких проживало не більше 300 осіб. До 1965 р. в Гарабандалі навіть не було священика, ні лікаря. На Службу Божу, як і вразі потреби у медичній допомозі, мешканці Гарабандалу сходили з гір до сусіднього містечка Козіо. Електроенергію в село подавали лише за графіком - кілька годин на добу.

Аж ось настав день 18-го червня 1961 р. Вечоріло. Четверо гарабандальських дівчаток віком 11 і 12 років гралися у свої дитячі ігри на околиці села. Раптом вони почули сильний гул, наче вдарив грім. Коли оглянулися, то побачили неземну постать дев'ятирічного хлопчика, осяяного світлом. Дівчата, широко розплющивши очі й перебуваючи в якомусь заціпенінні, дивилися на цю з'яву, яка так само раптово зникла. Діти зрозуміли, що бачили ангела, і побігли розповісти батькам.

У селі мало-хто повірив їх розповідям. Проте 1-го липня ангел вдруге з'явився дітям і попередив їх, що наступного дня їм об'явиться Пречиста Діва Марія як Богородиця із гори Кармель. Цього разу, вірили дорослі, чи ні, але вирішили й самі подивитися, і великий натовп місцевих селян та із сусідніх околиць поспішив на окраїну Гарабандалу.

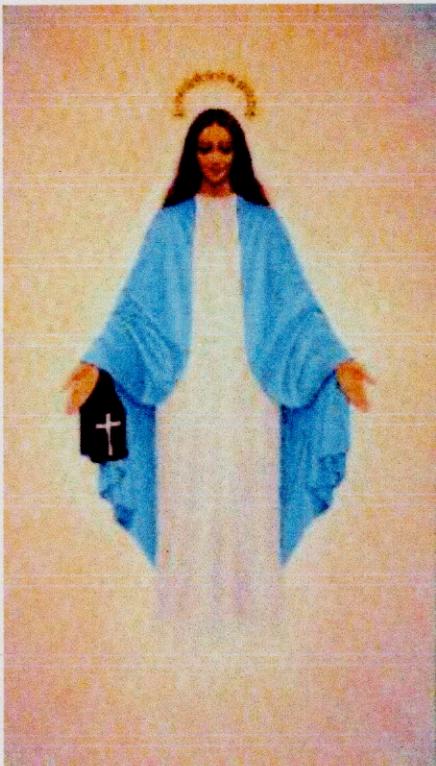
Зліва: Олена Рожелюк, Джозеф Ломандижіно, Якінта (одна з чотирьох візіонерок з Гарабандалу) і Михайло Рожелюк.

Була приблизно 18-та година, коли дівчатка прийшли на вказане їм місце. Несподівано вони одночасно впали навколошки: у блискучому сяйві побачили гарну жінку, яка стояла між двома ангелами. Одного з цих ангелів дівчата впізнали, бо він вже їм з'являвся. З правого боку від дівчат - у небі - з'явилось велике "око", яке діти назвали Божим Оком. Так розпочалися появи Матері Божої у Гарабандалі.

* * *

Богородиця об'явилася в цьому іспанському селі не заради створення якоєсь вражуючої події, а щоб попередити людство про необхідність духовного вдосконалення і морального оновлення.

Якщо ж народи не прислухаються до цього напімнення, якщо не виявлять бажання позбутися тенет деградації, то самі себе запровадять до самознищення.

Водночас, щоб підтвердити свої слова. Богородиця робила багато чуд, зокрема оздоровлювала невиліковно хворих. Одним із таких людей, який зазнав на собі цей надприродний вплив нашої Небесної Матері, є українець з Торонто доктор Михайло Рожелюк.

Одного разу він повертається автомобілем додому і потрапив в аварію, внаслідок якої отримав пошкодження хребта. Вісім років лікування не дали жодного результату: постійний біль зводив мало не з розуму, аж, врешті-решт. Михайло з усього серця забажав зійти з цього світу, в будь-який спосіб. Але Провидіння Боже розпорядилося інакше: сталося так, що через силу він поїхав у Гарабандал і там отримав зцілення. Михайло, як лікар-дентист за фахом, цілком здавав собі справу, що одужав таки в надприродний спосіб. Там же, в Гарабандалі, Михайло відзискав не тільки здоров'я, але і від п. Джозефа Ломанджіно, якого прозвали сліпим апостолом Гарабандалу (він теж втратив зір інюх внаслідок автомобільної аварії), отримав доручення виконувати місію поширення

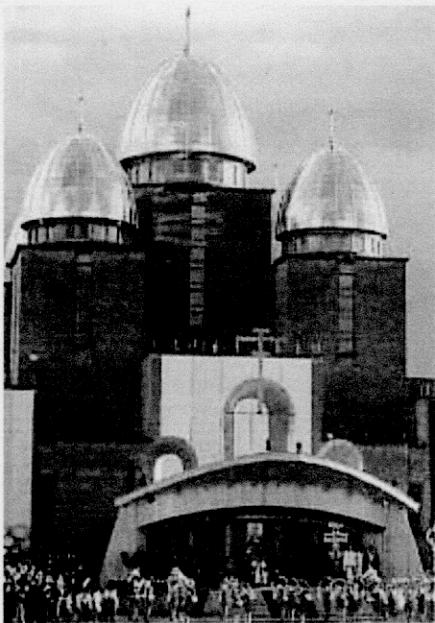
гарабандальських напімнень на своїй історичній Батьківщині - в Україні.

Мати Божа з Гарабандалу

І в травні цього року (2004) подружжя Рожелюків - Олена і Михайло - вже вдруге відвідали Україну з такою місією: впродовж двох тижнів перебували на Івано-Франківщині та Львівщині. Згідно з попередньою домовленістю, вони, після завершення Св. Літургії, розповідали про гарабандал, про Богородицю, про її перестороги, давали усім бажаючим цілувати чудотворний гарабан-дальський медальчик. Дехто з присутніх отримував зцілення. Графік зустрічей панства Рожелюків з мирянами у парафіях був дуже щільний. Тому розповімо читачам "Світла", бодай коротко, лише про те, як ця місія відбулася у Львові.

Львів, 12 травня

На цей день панство Рожелюків мало домовлену зустріч у церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Саме цю львівську парафію відвідав і Святіший Отець Іван-Павло II, коли здійснював свій історичний Апостольський візит в Україну.

*Церква Пресвятої Богородиці у Львові, в якій панство Рожселяюки мали першу зустріч з людьми.
12.05.2004р.*

Після завершення вечірнього Богослуження, Михайло і Олена вийшли наперед церкви - до іконостасу, взяли мікрофон і розповіли присутнім про історію об'явлення Богородиці в Гара-бандалі, а також про значення цих появ та про перестороги Божої Матері.

Першою взяла мікрофон пані Олена: "Сьогодні ми приїхали до вас, щоб розповісти вам про Матір Божу, яка з'явилася в Іспанії сорок років тому і робила там різні чуда. Вона з'явилася не тому, щоб створити якусь світову сенсацію, а щоб передати від Господа дуже важливі доручення своїм духовним дітям.

Першу пересторогу Богородиці дівчата-візіонерки оголосили 18-го жовтня 1961 р. У ній сказано: "Мусимо робити багато жертв, багато покути й часто відвідувати (Ісуса) в Пресвятих Тайнях. Але перше мусимо провадити добре життя. Якщо ні, на нас спаде кара. Чаши вже заповнюється і, якщо ми не змінимося, на нас спаде дуже велика кара".

А друге послання Богородиця дала через чотири роки - у червні 1965 р.

"Тому, що Моє доручення від 18-го жовтня не було виконано і не дано до відома світові, Я повідомляю вас, що це є останнє. Раніше, чаща заповнювалася, тепер вона переливається. Багато кардиналів, багато єпископів і багато священиків є на дорозі до загибелі і ведуть за собою багато душ. Щораз менше ваги присвячується Євхаристії.

Ви повинні відвернути гнів Божий від себе своїми зусиллями. Коли будете просити Його прощення зі щирого серця, Він вам простить. Я, ваша Мати, за посередництво св. Архангела Михаїла, прошу вас, щоби ви поправили своє життя. Ви тепер отримуєте останні перестороги. Я вас дуже люблю і не хочу вашого засуду. Моліться до Нас зі щирістю, і Ми вислухаємо ваші просьби. Ви мусите робити більше жертв. Думайте про страсті Ісусові!".

З розповіді п. Олени і з того, що вдалося знайти та прочитати про Гарабандал, можна зробити висновок, що під час своїх об'явлень Богородиця часто наголошувала і заоочувала вірних дбайливо виконувати найважливіші аспекти християнського життя, а саме: брати участь у Св. Літургії, сповідатися, причащатися, молитися, бути послушними і жертвовими, носити параман.

- Тому прислухаймося до застережень Діви Марії, - продовжувала п. Олена своє місійне повчання, - і виконуймо їх. Наша небесна Мати не бажає нашої загибелі й вболіває за спасіння наших душ. Вона постійно заохочує нас дбайливо виконувати християнські обов'язки.

Свята Літургія

Служба Божа - це жертва Нового Завіту, під час якої Ісус жертвуює Себе у безкровний спосіб, під видами хліба і вина, Небесному Отцю. Отже, найголовніша суть Св. Літургії - це той момент, коли священик, заступаючи Ісуса Христа і продовжуючи Його справу Відкуплення людства, повторює над хлібом і вином слова Месії: "Це - тіло Моє... Це - кров Моя..."

У той момент Ісус, будучи присутнім на престолі, приносить Себе у жертву своєму Отцю. Він продовжує своє Голгофське жертвоприношення. Але разом зі Собою, Він і нас жертвуює Отцю Небесному, тому що з Ісусом ми є нероздільними. Він -Глава Вселенської Церкви, цього містичного Тіла Господнього, в якому всі вірні є його членами. Нашим же обов'язком, зі свого боку, є підтвердження цього жертвоприношення своєю присутністю. І робити це потрібно якнайчастіше, принаймні кожної неділі та у дні церковних свят.

Сповідь

У наш час світ втратив відчуття гріховности. І саме в цьому захована причина того, що всі наші шляхетні починання у справі побудови кращого суспільства наштовхуються на егоїзм, який глибоко вкорінений в душі кожної людини. І тому під час об'явлень Пречиста Діва Марія настійливо наголошувана на потребі частих сповідей. Хоч Церква радить своїм вірним сповідатися бодай раз у році, у велиcodній час, але цього, вочевидь, є замало. Уявімо собі, якби ми тільки раз у році милися. Або, якби наше побутове сміття ми виносили із хати тільки раз у рік. Мабуть, такого навіть і уявити собі не зможемо. А якщо ми так піклуємося про своє тіло і про дочасні справи, то ще більше повинні подбати про свою душу і про своє життя у вічності. А тому й сповідатися нам потрібно якнайчастіше, бодай раз у місяць. Це - як мінімум.

Святе Причастя

У житті християнина є лише одна найважливіша річ - ходити у правді перед нашим Отцем Небесним, щоб одного дня успадкувати Царство Небесне. А одним із таких засобів для осягнення цієї мети є Святе Причастя. Достойне і гідне прийняття цього св. Таїнства наділяє нас багатьма духовними скарбами, оберігає від гріховного впливу дочасного світу і є запорукою нашого життя в Христі Ісусі. Тому до Святого Причастя потрібно приступати якнайчастіше, ідеально - кожного дня, якщо є така можливість.

Молитва за священиків

Особливо, раз у раз, Богородиця наголошувала на потребі молитви взагалі, а за священиків зокрема. Ми маємо обов'язок молитися за своїх священиків. Священик здійснює освячення, а його руки, під час Святої Літургії, наче приносять із неба на землю самого Господа Бога - Ісуса Христа; приносять на кожний вівтар, у кожну церкву. Без священиків Ісус не зміг би перебувати між нами. Ісус є тут, Він нас живить Своїм тілом і Своєю кров'ю, Він нас охороняє. Він з нами перебуває. Він нас захищає перед злобою світу і підступами сатани. І сатана знає, що коли знищить інституцію священства, то ми вже не будемо мати Ісуса між нами. І тому вся сила його злоби спрямована саме на священиків.

Священики - це наші духовні батьки. Саме слово "отець" означає батько. Його праця вимагає цілодобової відповідальності. Це не є праця, що починається вранці, а завершується о шостій вечора,

і тоді можна вигідно собі сісти й дивитися телевізор. Священик є для наших послуг цілодобово, цілий тиждень, увесь рік. Тому і мусимо молитися за священиків. І за тих добрих, щоб вони не спіткнулися, і за тих не конечно добрих, щоб вони знайшли в собі силу навернутися, поки не стало запізно. Бо те, якого священика маємо в нашій паро-хії. такими ми є і самі. Наш парох - це ніби віддзеркалення нас самих. І дуже важливим є те, як ми за них молимося і скільки ми за них молимося, бо завдяки і нашим молитвам священик отримує ту силу, ту підтримку і ту охорону, якої йому так потрібно.

Молитва на вервиці

Молитва на вервиці є дуже і дуже важливою. Матінка Божа просила гарабандальських дівчат-візіонерок проказувати її кожного дня. А не раз вимагала від дітей, щоб вони вставали досвіту - о п'ятій ранку, навіть і серед зими - і клякали надворі відмовляти вервицю за грішників. Це було безпосереднім повчанням Богородиці про акти покуті, жертвовності і молитви.

Послух

Ще одним дуже важливим аспектом досконалого християнського життя, якого Богородиця навчала дітей, є послух. Послух супроти всякого авторитету, послух без застереження. Послух починається вдома, і очевидно - дітей супроти батьків. Наши діти вчаться не так із наших слів, як спостерігаючи за нашими вчинками. Тому вдома вони повинні мати зразок доброго прикладу. Батьки самі повинні бути слухняними, наприклад: дружина - своєму чоловікові, обидва - своїм працедавцям. Миряни повинні бути по-слушними своїм священикам, священики - єпископові, єпископи - Святішому Отцю. Тільки тоді в нашему суспільстві буде порядок, тільки тоді запанує мир, постануть злагода і добробут.

Богородиця не тільки теоретично, але і своїм прикладом показала, яким повинен бути християнський послух. Отже, Мати Божа постійно повчала дівчат, а через них і всіх нас, що потрібно якнайчастіше заходити до церкви, щоб помолитися і віддати належну пошану Найсвятішим Тайнам. І під час своїх з'явлень вона не раз провадила дівчат, які перебували в екстазі, аж до киво-ту в церкві. Натовп паломників, який постійно супроводжував цих дітей, прямував за ними і створював у церкві великий безлад. Коли єпископ про це довідався, він заборонив дівчаткам входити в церкву під час екстазу. Застановімось тут на мить і вдумаймося в те, що далі прочитаємо: з того часу Богородиця - сама Цариця неба і землі, яка є найвища від усіх ангелів - без найменшої суперечки, без жодних зволікань виявила свій послух єпископові. Відтоді вона провадила дівчат під час екстазу не далі, як лише до дверей церкви. Там діти зупинялися і молилися.

Такого послуху вимагається і від нас. І це так просто, так легко зробити. ось тільки нелегко нам позбутися свого егоїстичного "я". Бо ми завжди все краще знаємо, ми любимо сперечатися, ми наймудріші, а насправді - ми просто вперті, а тому й починаються усілякі роздори - у сім'ї, в родині, в громаді. Але ж це так просто сказати: "Так, добре", і дотримуватися абсолютноного послуху в усьому, що не є гріхом.

Жертвовність

Важливою християнською рисою є жертвовність, тобто служіння Господові через служіння своєму близньому. Тому що Господь Ісус прийшов у світ, щоб послужити людям і Відкупити нас зі стану смерті, так і ми повинні у нашему щоденному побуті послужити нашим рідним, знайомим і незнайомим добрым вчинком, лагідним словом, щирою усмішкою, порадою, милостинею, тобто робити близньому все те, що бажаємо, аби робили і нам.

Параман

Церква затвердила аж 18 різних параманів, але тільки п'ять із них загально знані й широко уживані. Це - параман Пресвятої Трійці, параман Страдальної Богородиці, параман Непорочного Зачаття, параман Страстей Господніх і Кармелітський параман. Останній параман найбільше поширився у світі, бо Пречиста Діва, з'явившись архимандритові монахів-кармелітів, запевнила, що хто помре, маючи цей параман, не потрапить до пекла. Водночас цей параман є запорукою спасіння, поміччю в небезпеках і запевненням опіки Богородиці. Окрім того, Пречиста Діва повідомила, що та особа, яка за життя носила цей параман і дотримувалася чистоти свого стану, коли помре, то вийде з чистилища в першу ж суботу після смерті.

Так само і в Гарабандалі Пречиста Діва являлася як Божа Мати із гори Кармель. А цей титул тісно пов'язаний із брунатним (бронзовим) Кармелітським параманом. Богородиця наголошувала на його важливості і сама мала цей параман на зап'ястку правої руки.

Поцілунок і чуда

Під час своїх об'явлень Мати Божа з'являлася також і з маленьким Дитятком Ісусиком на руках. Дівчатка бавилися з Ним, підкидали Йому камінці, щоб Він їх ловив на лету, ховали їх у своє волосся, у рукави одягу і просили, щоб Ісусик шукав ці предмети. Матінка Божа визбирувала їх і цілувала. А тоді сказала: "Я хотіла би цілувати посвячені речі".

Тоді люди почали приносити свої медалики, вервиці, образочки, молитовники. Дівчата давали їх Матері Божій під час свого екстазу, вона цілувала ці предмети і через дівчат повертала їх власникам. Богородиця запевнила: завдяки її поцілунку, Ісус Христос буде творити чуда на цих речах. І насправді, це діється аж до сьогоднішнього дня, діється чи не щоденно на наших очах.

Хоч Гарабандал, як місце об'явлень Богородиці, Церква ще офіційно не затвердила, докази говорять самі за себе: сліпі бачать, німі говорять, каліки встають і ходять. А для віруючої людини більше доказів і не потрібно. А одним із тих, хто зазнав цього чуда, є мій муж Михайло. Він був невиліковно хворий і зцілився там, у Гарабандалі, - завершила свою розповідь п. Олена.

Тоді мікрофон взяв п. Михайло і сам розповів про свій трагічний випадок, про тривале і безперспективне лікування та надприродне оздоровлення.

Після завершення цієї інформаційної частини гарабандальської місії панства Рожелюків, Олена і Михайло давали присутнім цілувати чудотворні медалики і молилися над ними.

Львів, 13 травня

Цього дня подружжя Рожелюків прибуло до василіянського храму Св. Андрія, а звідтіля, разом зі священиками і парафіянами, пішли Хресним ходом через центр міста до парку Високий Замок. В одному із мальовничих куточків цього природного заповідника із землі б'є джерело. Там Отці Василіяни збудували капличку, до якої 13-го числа кожного місяця чисельно сходяться священики і миряни з різних парафій та єпархій для участі у спеціальних відправах на честь Богородиці.

Так було і цього разу. До джерела на Високому Замку прибуло кілька тисяч мирян. Спочатку відбулася Служба Божа, під час якої понад десять священиків сповідали вірних, потім - виставлення і почитування Найсвятіших Тайн, а наприкінці - молебень до Богородиці.

Після завершення культової частини, настав врешті той момент, заради якого, без сумніву, так чисельно зійшлися люди. Слово надали панству Рожелюків, які вже традиційно розповіли присутнім про Гарабандал і напімнення Богородиці, а потім давали людям цілувати медалики та молилися над деякими із них. Того дня відбулося аж три чуда, три надприродні зцілення:

- підліток, який ходив на милицях, пішов без милиць;
- старший мужчина, який, стоячи у черзі до цілування гарабандальського медалика, опирався на палицю, пішов без палиці;
- молодий хлопець, який був глухим, почав чути.

Можливо, що таких осіб, які отримали ласку, було й більше, адже не всі недуги видно неозброєним оком. Але отих три явних випадки надприродного оздоровлення бачили сотні людей, побачили - і повірили.

Понад чотири години тривало цілування чудотворних медаликів та молитви подружжя Рожелюків і отця Теодора Пилявського, ЧСВВ, над потребуючими. Безумовно, що не всі віднайшли здоров'я. Але це і не є головним завданням Олени і Михайла, які в нелегких, а часом і в екстремальних умовах (як, наприклад, того дня) провадять свою місію. Багато із того, що відбулося ці дні, свідомо залишено "поза кадром", бо про це потрібно говорити окремо. Зазначимо тільки одне: якщо нашій помісній Церкві даровано ласку мати таких подвижників, як Олена і Михайло, їм потрібно якнайбільше сприяти, або хоча б належно готовувати свою паству до таких зустрічей. Бо не тільки миряни, як зазначила пані Олена, є відзеркаленням свого священика, але і священик також є відзеркаленням своїх мирян.

Львів, 14 травня

Вранці Олена і Михайло Рожелюки прибули на Львівське летовище і відбули в Канаду. А до Святоуніфріївського василіянського монастиря ще кілька днів поспіль приходили люди й питали: "Де ті закордонні пани, що оздоровлюють?" На жаль, нема нічого вічного, минає все. Проте, сподіваємося, в Олени і Михайла не проминуть у пам'яті здивовані й вдячні погляди тих людей, які з допомогою їхньої молитви і посередництва відзис-кали здоров'я; не забудуться їхні слова подяки, якщо, звичайно, в такому стані ці люди могли ще про щось говорити. Отой старший мужчина, який на Високому Замку відкинув свого ціпка і пішов самостійно, відійшов подалі від цікавих людських очей, жадібних на

сенсацію, прихилився до дерева і заридав...

Примітка редакції: Церква гарабандальських об'явлень ще не визнала дійсними. •

